

י.א.א. קורצ'אק קוֹרצ'אק
ישראל תפרא קורטשאק

אחרי שנים

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ה', עמ' 304-307
תרגום: אורי אורלב

אה, כמה יפה שפאת, אדוני. אם כן, אינך כועס עלי כָּלָּל? ... גם לא קצת? ואני כל כך חששתי...

הגברת היפה השליכה את עצמה ברשול על הספה.

– שב בבקשה, אדון סטפן. בכלל לא השתנית... בכלל לא... ואני?

– את יפה ממש כמו שהיית, גברתי.

– אה, גם הקול שלך לא השתנה. אותו הקול הצלול, החולמני. תמשיך לדבר, בבקשה. תשמיע לי את השיר, אתה יודע איזה...

סמק כסה את פניו החורים של סטפן.

– גברת מריה, פתח בעצב – תסבירי לי בבקשה למה כתבת לי את המכתב, מדוע קראת לי לבוא אליך?

– הו, איך אני יכולה להסביר? אתה מבין, אנחנו, הנשים, אנחנו עצבניות, יש לנו שגעונות פתאומיים. ראיתי אותך בשדרות (העמדת פנים שאינך רואה אותי). הלכת עם אשתך ועם הילדים... אתה רואה, התענגתי בך: אני יודעת שאתה נשוי, שיש לך שלושה ילדים מקסימים, שאתה פקיד, ששכחת אותי לגמרי, אני יודעת הכל. ובכן, אדון סטפן, חשבתי באותו רגע שאולי אתה באמת מאשר ורציתי לשמע אשור לך מפיד... האמן לי, חשבתי עליך לעתים קרובות והיו לי סוגרי מצפון, מפני ש... מפני שלא נהגתי אז בהגינות. אבל אתה מבין: הייתי בת שבע-עשרה, בת מפנקת, יחידה להורים עשירים, ואתה היית סטודנט שנה שלישית, מאהב – במידים מהוהים. שפטת אותי בחמרה ותרה, אדון סטפן... היום כבר לא מרשימים אותי אותם אדונים במקטרגים השחרים, נעלי לכה, בכפפות לבנות, אותם אדונים אלגנטיים המדברים אנגלית רהוטה, הקוראים רומנים צרפתיים, המשוחרחים בחפשויות ושופעים הומור. אתה לא ידעת להשתחוות, לא ידעת להסתפל כמוהם, לא לאחז כמוהם ביד המיושטת בשעת פגישה. אתה, אדוני, היית אידיאליסט אציל נפש, עולה מאה מונים על כל האחרים, אהבת אותי באמת, בחם, השתדלת לעורר בי מחשבה, להעיר את נשמתך – אני יודעת כל זאת היום, אבל אז היית בעיני מורה פרטי מהגן, מצחיק קצת ולא יותר... לא רק חסרת נסיון הייתי אז, אלא גם גלדיתית ויהירה. וכך, פאשר האשמת אותי באטימות ובחוסר רגש, פעסתי, אמרתי לך הרבה מלים חריפות ומיד הצטערתי על כך. רציתי לחזר בי, אבל ברחת, נפגעת... האם אתה סולח לי? אני מבקשת את סליחתך, מבקשת מאוד.

היא הושיטה לו את ידה ולא הרפתה מכף ידו.

– אינני מאשרת, ואתה? ... מדוע אינך עונה? כן או לא? למה אינך עונה? אולי אינך סומך עלי?

– האם עלי להיות כן כמוך, גברתי?

– אני מבקשת מאוד.

– ובכן: אז, זאת אומרת לפני ארבע – עשרה שנה, התנהגת בדיוק כמו שהייתה מתנהגת כל יערה פהפיה ומפנקת אל המורה הפרטי שלה "במעיל מהוה", החובש כובע ישר ובלוי, המאהב בה עד פלות נשמתו. אני נהגתי בדיוק כמו שהינה נוהג כל צעיר שחנה אהבה נכזבת: עזבתי את האוניברסיטה, שבוע שלם התהלכתי עם רעל בכיסי, ביום נשואיך טילתי לארץ הנהר, אחר כך התקבלתי כמורה פרטי בבית אחזה. נסעתי לכפר, אחרי שלוש שנים קבלתי משרה, התאהבתי שנית, כבר לא בבת עשירים יחידה, אלא בנערה צנועה ועניה – יתומה, התחננתי ויש לי שלושה ילדים "מקסימים" כפי שאת אומרת, גברתי. כך שאין מקום לשום טענות הדידות. את גברת "עצבנית" המרבה להתרוצץ בפרכרות, ואני – פקיד צנוע. שנינו שכחנו כבר מזמן, אני את השירים שדקלמתי באזניך בקול "חולמני", ואת, גברתי...

– כן, שכחת אדוני, אני מאמינה.

– ואת לא?

– אתה מתפלא, נכון? ובכל זאת ככה זה.

– האם אני רשאי להיות כן עד הסוף, גברת מריה?

– בבקשה, דבר.

– את מתבטלת זמים שלמים, אני עובד; אין לך שום דאגות, לי יש דאגות רבות; את לא אוהבת אף אחד, אני אוהב את אלה שאני קשור אליהם; את משתעממת, לי אין זמן להשתעמם. את בקשת להשתעשע בי עוד פעם אחת,

י.א.א. קורצאק קורצאק
 ישראל תפרא קורצאק

בלי לחשב על כך שהשעשוע הזה שוב יכול לאמלל מספר אנשים; אבל אני, גברתי, חכם מכדי להתפתות בידי פית-זער...

– יש לך דמעות בעיניך, גברת מריה, אני גורם לך אי-נעימות בדברי, אך מחובתי לומר לך את האמת, ולשחק עוד פעם אחת את תפקיד המורה הפרטי המהגן והמפחיק קצת.

– אתה אומר שאני מתבטלת, ומה אני צריכה לעשות?

– כן, מי ששואל את השאלה הזאת סימן שאין לו כל פונה להתחיל במשהו. עלי להפרד ממך, גברת מריה. אני מקנה ששוב לא אקבל ממך שום מכתב. ואת זה אני מחזיר לך.

סטפן קד קדה ויצא במהירות, כמעט ברח ממעונה של גברת מריה. הוא צעד ברחוב בצעדים מהירים כוון השדרות. סמוך בידו לכרכרה, בקש לקחתו ללוינקו. לנה אותו נוחם חדרה הפרטי של גברת מריה. עדין חש את מגעה הרך והעדין של כף גדה; עדין הציצו בפניו עיניה השחרות; עדין ראה את שיערה השחר, המשוי, המבהיק. ראשו הגה סחרחר והוא חש בצדעיו את פעימת הדפוק.

”כמה שהיא יפה!”

הקסם הלך בעקבותיו במשך זמן מה ולא התפוגג בגלל המרחק.

עצי הפארק התלחשו חרש. הוא יצא מן הכרכרה ונכנס לשדרה צדדית. ההליכה הרגיעה את עצביו.

אחרי טיול של מחצית השעה כבר שלט בעצמו לגמרי, וכשחזר הביתה, כאשר נשק לאשתו שקבלה את פניו, חשב על ה”אחרת”, אבל בלי כל התרגשות.

”כמה תועלת היו יכולות להביא היפחות והעשירות האלה, אלו הגה להן לבי”.

אחרי צאתו של סטפן שכבה גברת מריה עוד זמן רב על הספה בחדרה הפרטי הריחני.

לבסוף קמה, התמתחה, פהקה, צלצלה להזעיק את החדרנית, הורתה לרתם את הסוסיים לכרכרה ולהביא לה את שמלת הטיולים.

היא נעצרה ליד הראי, הרימה את זרועותיה מאחורי ראשה וחסבה:

”סתם אחד, פ-ק-י-ד-ו-ן! כמה שהוא השתנה”.

